00'DAN SONRA

DENEME

Burak Öndüç

tilki
Kitap

deneme

00:00'dan sonra burak öndüç

ISBN 978-605-5045-81-4
1.Basım, İstanbul, Ekim 2015
Genel Seri:103 Deneme Serisi:6

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
iletisim@tilkikitap.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Semra Topçu
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/Yenibosna

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

00:00'dan sonra

burak öndüç

ÖNSÖZ

Bu kitap gelecek olan sohbaharın habercisi sustuklarımın tercümesi oldu. İçinizdeki bin asırlık hüzne ortak olmak için yazıldı her kelimesi.

Bir hayalin peşinden gitmeli insan. Önüne çıkacak olan engellere aldırmadan atmalı her adımını. Vazgeçmek kaybetmek demekti. Siz kazanan taraf olun. Bırakın kaybetmek güçsüzlerin işi olsun.

Bu yola çıkmadan önce kararsızdım. Ama asla korkularımın esiri olmadım. Yılmadım. Aksine her geçen gün biraz daha inandım kendime ve sonunda kazandım. Bu kitap bir hayalin eseri oldu. Ve bu yola çıkarken desteğini bir gün olsun eksik etmeyen aileme, beni yalnız bırakmayan, hocam, değerli büyüğüm Safiye Yılmaz'a, dostum Semih Aşcı'ya ve bütün kıymetli arkadaşlarıma sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Aşk'a saygısı olan insanlara…

Bu kitap sen oku diye yazılmadı desem de, her kelimesinin seni anlattığı gerçeğini değiştiremedi kadın…

00:00'dan Sonra…

Aslında her şey ufacık bir kıvılcımın alevlenmesiyle başladı. Önce güven terk etti ruhu, sonra saygı ve geriye kalan sadece bir parça sevgi kırıntısı. Sevgi değildi belki de... Belki sadece alışkanlıklardan kopamamaktı bunun adı, ya da her neyse işte... Bazen gidenin ardından bakan olursun, bazen ardına bakmadan giden, ama ne yaparsan yap içindeki pişmanlığın büyümesine engel olamazsın. Kendini, elinde tutamadığın aşkın kaybolup gidişini izlerken bulursun ve zamanla farkında olmadan sen de kaybolursun, karanlığın tutsak ettiği yalnızlıkta yavaş yavaş yok oluşunu beklersin. Başka şehirlere, aynı havayı solumadığın yerlere kaçmak istersin ve çok sonra gittiğin her yere onu da beraberinde götürdüğünü anlarsın.

Öyle bir bakmıştın ki, hiç gitmeyeceksin sanmıştım.

1

Okyanusları anımsatan gözleri vardı. Buğday tenliydi. Ne çok zayıf, ne de çok kiloluydu. En azından aynaya baktığında kendisini beğenirdi. Yaş olarak genç sayılırdı. Ama zihin olarak o kadar yaşlıydı ki, bazen kendisini koskoca bir adammış gibi hissederdi. Orta boyluydu. Sinirlendiğinde gözü kimseyi görmezdi ve aniden parlayıp, kelimeleriyle depremler yaratabilirdi. Ama sakinleştikten sonra söylediklerinden pişman da olurdu ya, her neyse... Yakışıklıydı, istediği herkesi elde edebilecek kadar olmasa da, yine de birçok bayanın gönlünü hoş edebilecek bir görünüşe sahipti.

Sonra birini sevdi. Farkında bile olmadan, zamanla ona aşık olduğunu hissetti. Sonra, aşkın ne demek olduğunu öğrendi. Sonra…

Kenan gözlerini açtığında başka bir yataktaydı, başka bir şehrin havası doluyordu ciğerlerine ve bu gün yüzünde koca bir yalnızlıkla uyandı. İçini saran isteksizlik ve omuzlarındaki onca yüke rağmen, zor da olsa yavaşça yatağından doğruldu. Evi yabancılamış olmalıydı ki, tanımaya çalışır gözlerle baktı etrafına, dağınık yatağına, yere fırlatılan bavullarına baktı. Yataktan usulca kalkıp odadan çıkacağı sırada, gözü masanın üzerinde duran fotoğrafa takıldı. Parmaklarını fotoğrafın üzerinde gezdirirken, sevdiği kadını bir kez daha anımsadı ve ona son kez dokunuyormuşçasına yavaş yavaş okşadı. Sanki yanındaymış gibi, bir fotoğraftan ibaret olmadığını hissederek Türkan'ın yanaklarına, dudaklarına dokundu. Artık mavinin güzelliğini yitirip, siyahın yalnızlığına esir olduğunu bir kez daha anladı. Yoksa başka bir açıklaması olamazdı bu yaşadıklarının, bir insanın yokluğunu bu kadar ağır ödeyeceğini bilememişti. Ama buna alışmak zorundaydı. Kenan, başka bir çıkar yolunun olmadığının da farkındaydı. Zamanla unutursun sözlerine kulaklarını kapatmıştı, çünkü bir insan unutmak için sevilmezdi. Unutabileceğin bir insanı sevemezsin de zaten, o sözde

bir yalnızlık vardı. Ya ardından bakan olursun ya da ardına bakmadan giden, her şey bu kadar basitti aslında. Ama bunu zorlaştıran, içine işleyen onca anının bıraktığı izlerdi. Kenan, kendisini toparlamaya çalışarak dokunduğu fotoğraftan parmaklarını çektikten sonra, kapıyı aralayıp odadan çıktı. Ayaklarını sürte sürte banyoya doğru ilerledi. O kadar bitkindi ki, omuzlarındaki yükün ağırlığını taşıyamayacak kadar da bitikti. Aynanın karşısına geçtiğinde, önce karşılaştığı simayı tanıyamadı, sonra tekrar tanıştı kendisiyle. Mahvolmuş bir adamın bakışlarıydı bunlar, gözlerinin mavisini göremiyordu artık, o kadar siyaha bürünmüştü ki, zamanla hayatın renkli halini unutur olmuştu. Avuçlarına doğru akan suyu yüzüyle kavuşturdu. Bir daha, sonra tekrar… Elini yanında duran havluya uzatıp, gözyaşlarıyla karışan su birikintilerini kuruladı. Havluyu aldığı yere asıp, aynadaki yansıyan görüntüsüne son kez baktı, sonra ufak adımlarla odasına yürümeye başladı. Odasına geçip yatağına oturdu, gözlerini yattığı yastığa götürdü. İşte o zaman, Türkan'ın hayatından su gibi akıp gittiğini bir kez daha anladı. O zaman anladı, sonbaharda dalından düşen yaprak olduğunu, parçalara bölünerek savrulduğunu ancak o zaman anlayabildi. Saat sabahın dokuzunu gösteriyordu, bunları düşünürken, sanki onu son gördüğü gün daha dün gibiydi. Oysa onun hayatında bir hiç oluşunun üzerinden aylar geçmişti. Onunla beraber yürüdüğü kaldırımlarda, öpüştüğü, izler bıraktığı caddelerde Türkan'la tekrar karşılaşmak istemiyordu. Evet, belki cesareti yoktu, belki de her şeyi başa sarmak istemiyordu, ama ne olursa olsun onu görmemeliydi. Kaçmak da çare değildi, ama kalmak da Türkan'ı geri getirmeyecekti. Evden çıkıp çıkmamak arasında biraz tereddüt etse de, küçücük bedeninin koskoca odaya sığamayacağını biliyordu. Yalnız kaldıkça yine hücum edecekti, onu hissettiren anıları, duyguları kalbine hücum edecekti. Tekrar sarılacaktı kâğıda kaleme ve yine onu yazmaya başlayacaktı. Yataktan kalktığı gibi bavullarını açtı, içlerinden eline ilk aldığı kıyafetleri giymeye başladı. Yaklaşık bir aydır bu şehirde nefes alıyordu. Ama kendisini ne insan içine atmıştı, ne de bir iki arkadaş edinmişti. Buraya gelişi belki birçok şeyin sonu, bazı

şeylerin de başlangıcı olacaktı. Sonunda giyinmişti. Evden çıkmak için hazırdı. Evin kapısını usulca kapattı, isteksiz de olsa merdivenlerden inmeye başladı. Elini cebine attı, yine o fotoğrafı hissetti. Türkan, kalbinden göç ettiği günden beri onu yanından ayırmamıştı. Birçok kez parçalara ayırıp rüzgâra teslim etmek istese de, içindeki biriktirdiği ufacık bir umut her seferinde engel oluyordu ve ondan geriye kalan tek şeyi de göz göre göre kaybetmek istemiyordu. Evet, aldatılmış bir adamdı belki, belki nefret etmeliydi ondan, belki nefretinin kurbanı olup birçok yanlışa da sürüklenebilirdi; ama Kenan sadece susmuştu, ona sustuğu her şeyi içine atmıştı ve her kelimenin içinde büyüyüp taşmasına neden olmuştu. Hâlbuki ona haykırmak istediği o kadar çok şey vardı ki, yapamamıştı işte, sadece gözlerine bakakalmıştı ve işte ilk kez o zaman, Türkan'ın gözlerindeki yansımasını görememişti, o zaman anlamıştı hayatının merkezine koyduğu insanın, başka hayatlarda nefes alıp kendisine sahte mutluluklar bıraktığını. Binanın önüne indiğinde etrafı izlemeye başladı. Hiçbir şey değişmemişti. Sadece onunla ilgili anıları başka şehirlere taşımıştı, acısından bir gram olsun eksilmemiş, aksine onunla arasına giren mesafeler canının bir kat daha yanmasına sebep olmuştu. Ondan uzaklaşmak için geldiği bu şehirde şimdi onunla karşılaşmak için can atıyordu ve attığı her adımda sanki bir yerden çıkıp gelecekmiş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Boş boş yürüyüp farklı sokaklara farklı caddelere girmişti. Kimsenin olmadığı yerleri tercih ediyordu, çünkü kalabalık o kadar boğuyordu ki Kenan'ı, nefes alış verişlerini zorlaştırıyordu. Sahil tarafına gidip biraz hava almak, içindeki sıkkınlığı atmak istedi, belki o zaman az da olsa rahatlayabilirdi. Ama insanların arasına karıştığına bin pişman olmuştu. Kendisini bu kalabalığın arasında o kadar yalnız hissetmişti ki, sanki kendisinden başka herkes mutlu, herkes sanki Kenan'a inat derdinden sıyrılmış, mutlu rolünü oynuyordu. Kafasını oyalayacak şeyler de yapmak istemiyordu. Zamanın bir türlü geçmek bilmediği günler yaşıyordu. Neyle uğraşıp kafasındakileri boşaltmak istese, girdiği her yol eninde sonunda Türkan'a çıkıyordu. Yaktığı kaçıncı sigaraydı bilmiyordu,

ama bu aralar abarttığının o da farkındaydı, gereğinden fazla sigara içiyor, olur olmadık her yerde izmariti dudaklarına götürüyordu. Bu zamana kadar keyif sigarası dedikleri şeyin nasıl bir duygu olduğundan habersiz yaşayıp gidiyordu. Onun için sigara içmek hüzün demekti, içindeki güzel anıların üzerine nikotinin itici kokusunu bulaştırmak demekti. Yürümekten yorulan bedenini sahildeki banklardan birine attı, ayaklarının sızladığını ancak oturduğunda anlayabildi. Yaklaşık iki saattir bilmediği bir şehri, Türkan'ı düşünerek ve onu anımsatan şarkıları dinleyerek gezip dolaşıyordu. Gözlerini bir an akıp giden suyun ihtişamına bıraktı, yüzüne vuran hafif esintinin rahatlığını yaşayıp, ona Türkan'ın kokusunu getirmesini diledi. Bu zamana kadar dilediği ne varsa, ona başkalarının sahip olduğuna tanık olmuştu, oysa tek bir kadını istemişti, ama her seferinde başkaları gelmişti, geldikleri gibi gidemediler tabi, önce Kenan'ın içindeki fırtınalara karşı gelmek için inandırdılar, daha sonra da kaybettiklerine inanıp birer birer gittiler. Yabancısı olduğu kalplere sürgün yemek ne kadar zor olsa da, kimine göre de o kadar kolaydı. Ama başkalarının bıraktığı izlerin üzerine kendi izlerini bırakmaya çalışmak bu kadar basit olmamalıydı. Herkes bir başkasının "ilk"iydi sonuçta, ilkler unutulmazdı, izleri silinmezdi, bize bir şey söylemek düşmezdi, sadece bu senaryonun parçası gereği verilen rolü oynardık. Rezilliğin dibine de vurabilirdik, mutluluğun nirvanasında da bulabilirdik kendimizi, buna biz karar veremezdik, çünkü bu aşkın bileceği işti.

Kenan eve doğru yol alırken yanından geçen sevgilileri, karşı kaldırımlarda birbirlerine sarılıp öpücüklere boğan çiftleri gördü. Acaba ayrılığın eşsiz acısını bunlar da mı tadacaktı, bunlar da ucu bucağı olmayan bir karanlığın esiri olacak mıydı? Aslında aşk güzel bir şeydi, bir kalbe beş kişiyi sığdırabilen edepsizler olmasaydı daha da güzel olabilirdi. Belki böyleleri bizi uzaklaştıran, inancımızı alıp götürenlerdi. Kenan bir sigara daha yakmak için elini paketine götürdü, son sigarasını on dakika önce içtiği geldi aklına ve gözleriyle sigara alabileceği bir yer aramaya başladı. Sonunda yirmi metre ötede caddenin karşısındaki

büfeyi gördü, hızlıca karşıya geçmek için yeltendiği sırada aniden çıkan bir arabanın fren sesleriyle kendini bir adım geriye attı, yarım metre yakınından geçip gitmişti. Az kalsın dalgınlığının kurbanı oluyordu. Üzerindeki şoku atıp, beş altı adım daha gittikten sonra, kendisini karşı kaldırımda buldu. Büfeye girmesiyle sigarayı alıp çıkması bir olmuştu. Evinin sokağına çıkan yokuşun başına geldiğinde hemen bir tane yaktı, dumanı içine çeke çeke yokuşu tırmanırken, eskisinden daha çok tıkandığını ve bir şeylerin yolunda gitmediğini bir kez daha anlamıştı. Ama bu Kenan için bir sorun değildi, önemsemiyordu bile, hatta ciddi olabilecek bir konuyu adeta göz ardı ediyordu. Binanın önüne geldiğinde derin bir oh çekti, sigarasının kalan bir iki dumanını içip bitirdikten sonra hızlı hızlı merdivenleri çıkıp, kendini evine attı. Kalabalıktan o kadar sıkılmış o kadar bezmişti ki, bu sessizlik ona az da olsa iyi gelmiş, hatta içinde buruk bir sevinç bile yaratmıştı. Salondaki koltuğa uzanıp kollarını geriye doğru attı. Yürümekten harap olan bedenini bir süre dinlendirdi. Sonra yavaşça uzandığı yerden kalktı, kollarını dizlerinin üzerine yaslayıp yere doğru dikti gözlerini. Ellerini ovuşturup ovuşturup suratına getiriyor, gözlerinden çenesine doğru kaydırıyordu. Zamana bırakmak istemiyordu. Çünkü zamana bıraktığı ne varsa teker teker kaybetmişti. Bu sefer de aynı sonu yaşamak istemiyordu. Türkan'ı zamana bırakmayacaktı, biliyordu ki bıraksa zaman onu başkalarına bahşedecekti. Başka kelimelerin tutsağı olup, bedenini başka bedenlerde kirletecekti. Aylardır sesini dahi duymuyor, kendisini kokusuna teslim edemiyordu. Asıl sorun onu görememek değildi aslında, asıl sorun onu hatırlatan şeyleri unutmaktan korkmasıydı. Aydınlık yavaş yavaş yerini gökyüzündeki karanlığa bırakıp terk ediyordu, Türkanlı geçen saatlere çok az kalmıştı. Aslında onu aklından çıkarabildiği bir zaman yoktu, ama akşam olunca anılar daha çok yükleniyordu, kalbinin Türkan için atan kısmı daha ağır basıyordu. Her gece bir önceki gecenin aynısıydı aslında, o yüzden bu durumu pek yadırgamamaya, aksine alışmaya başlamıştı. Türkan giderken ona koca bir yalnızlık armağan etmişti, başkasına aşık olamayacak bir kalp yaratmıştı. İçine attıklarını, kalemi

her gece haykırıyordu ve yazdıkça kelimeler sayfaları birer birer ıslatıyordu. Her gece olduğu gibi, bu gece de akşamın ilk saatlerinde odasına kapanıp inzivaya çekilmişti. Odanın köşesinde küçük masanın önüne ufak bir sandalye çekip oturdu. Onu Türkan'a götüren en güzel şarkıları açtı, artık şimdi en muhteşem kelimelerle sayfaları karalamaya hazırdı. O bunları yazarken belki de Türkan başka hikâyelerde sürükleniyordu, belki geride bıraktığı bir adamın neler yaşadığından bir haberdi. Kim bilebilir ki karşı tarafın neler yaşadığını, neler hissettiğini. Ama hep şu soruyu sorarız kendimize: ''Acaba o da düşünüyor mu beni, benim düşündüğüm gibi...'' Ne zaman bunun cevabını almak için bir girişimde bulunsak, kendimizi hep çıkmazlarda buluruz, cevap almak için sürüklendiğimiz bu yolculukta bizi hep soru işaretleri karşılar. Türkan'ın ne halde olduğunu bilmeyi, aklından değil de kalbinden geçenleri bilmeyi o kadar çok istiyordu ki, ne zaman bunu istediğini hissetse, önüne örülen duvarlarla karşılaşıyor her seferinde geri adım atıyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan yazmaya devam ediyordu. İçinde biriktirdiği o kadar şey vardı ki, kaç sayfaya sığdırabilirdi, bunun için kaç kelime gerekiyordu, Türkan'ı anlatan şeyleri yazmak için kaç cümle gerekirdi bilmiyordu. Bir sayfayı daha bitirmişti. Sonraki sayfaya geçeceği sırada kalemi masaya bırakıp uzunca gerindi. Yazmaktan yorulmuştu, ama beden yorgunluğu değildi bu, zihin yorgunluğuydu. Sayfayı usulca çevirdiğinde tekrar o fotoğrafla karşılaştı. Kaybetmemek için defterin arasına saklardı, arada sırada bakmakla kendini teselli ederdi. Tekrar fotoğrafı eline alıp uzun uzun bakmaya başladı, ne zaman sonsuz saadetlerini anlatan bu fotoğrafı görse duygulanırdı ve haykırmamak için nefesini içine içine atıp zor da olsa yutkunmaya çalışırdı. Önce fotoğrafı dudaklarına götürüp ufak bir öpücük kondurdu, sonra bir kere daha bir öpücük konduracaktı ki, yanaklarından dudaklarına birkaç damla yaş aktı. Bu gece hiç olmadığı kadar üzgün, hiç olmadığı kadar yalnızdı. Ondan uzak olmak yaramamıştı Kenan'a, aslında buraya çok farklı düşüncelerle gelmişti, ama düşündüğü ne varsa hepsinin tersini yaşıyordu. Kendini sandalyeden yere bırakıp dizlerinin

üzerine çöktü, fotoğrafı hala elindeydi. Gözlerinden akan yaşları tutmak istedikçe hepsi birer birer intihar ediyor, kuruyan yanaklarını ıslatıyordu. Başını dizlerinin ucuna kadar getirip, iki büklüm olmuştu. Fotoğrafı yere bırakıp ilk kez haykırmaya başladı, sanki bunca gündür içinde biriktirdiği şeyleri kusuyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlaması bir çocuktan farksızdı.

Ama bu acı da dayanılacak cinsten değildi. Bir adamı kolay kolay ağlarken göremezsiniz, bilin ki ağlarsa da boşuna değildir. Ne zaman ağlayan bir adam görmek isterseniz, en kuytu caddeleri en tenha sokakları ziyaret edin, kenarda köşede içindekileri haykıran birilerini elbet görürsünüz. Başını dizlerinin üzerinden kaldırıp, gözlerini yukarıya doğru dikti, elleriyle yanaklarından süzülen yaşları sildi. Biraz durulup sakinleşmeye başladığı sırada, yerde duran fotoğrafa daha fazla bakamayacağını anlayıp hemen defterin arasına sıkıştırdı. Bu gece de böyle son bulacağa benziyordu. Bir yandan yazısına devam etmek istiyor, ama bir yandan da uyumaya çalışıp bu tarifi olmayan acıdan kurtulmak istiyordu. Onun öpüşünü, dudaklarındaki tebessümünü hatırladıkça delirecek gibi oluyordu, ama biliyordu ki yatsa da uyumak o kadar kolay olmayacaktı. Göz kapaklarını ne zaman kapatsa, Türkan'ın o eşsiz görüntüsü geliyordu aklına, her gece kalbiyle aklı arasındaki yolda sıkışıp kalıyordu. Defterini kapatıp bu gecelik bu kadarıyla yetinmek zorunda kaldı. Aslında yazacak çok şeyi vardı, ama biraz daha yazarsa her şey rayından çıkacak, Türkan'ın sesini duymak için onu arayacaktı. Aramak sorun değildi aslında, ama ondan tekrar hakaretlerle dolu cümleler duymak istemiyordu. Bunu bir kere denemişti. Yine buna benzer bir gece yaşarken aramıştı Türkan'ı. Sonucunda duymak istemediği ne varsa duymuş, aradığına pişman olmuştu. İlk başlarda sesini duymak huzur vermişti, ama konuşma ilerledikçe o huzurun üzerine kara bulutlar çökmeye başlamıştı. İnsan, bir zamanlar her şeyi olan bir adama, nasıl bu kadar kötü konuşabilir ve nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi, aklı almıyordu. Elini telefona uzatacağı anda vazgeçip hemen yatağa uzandı ve yorganı boynuna kadar çekti. Bir an evvel gündüzlere

kavuşmak istese de, zaman denilen illet bir o kadar da zor geçiyordu. Sanki bu gecelerin sonu olmayacakmış, gündüzlere kavuşamayacakmış gibiydi. Uyumak için bu kaçıncı girişimiydi, gözlerini her kapattığında ucu bucağı olmayan hatıraların arasında buluyordu kendisini, bu sonu olmayan gecelerden ne zaman ve nasıl kurtulacağını hiç bilmiyordu. Bildiği tek şey bu gecelerin kendisini yavaş yavaş yok ettiğiydi.

Seni hatırlatan bir, iki kelime gerek bana, kokunu anımsatan anılar gerek bu gece…

2

Bir kadın bütün duyguları aynı anda nasıl yaşatabilirdi böyle, hem mutluluğu dudaklarına sürüp, sonra hemen nasıl bu kadar çabuk silebilirdi. Ama bu sabah başka bir umutla uyanmıştı. Evet, yeni bir sayfa açmanın zamanı gelmişti, hatta geç bile kalmıştı belki de, ama bir yerden başlaması gerekiyordu. Bu sefer kazanan taraf olmak istiyordu. Bu gün, o bembeyaz sayfalarını Türkan'la kirletmeyecekti. Buna kendisini inandıramasa da, bu çıkışı olmayan sokaklardan kurtulup sıyrılmak istiyordu. O yüzden kahvaltıyı dışarıda yapmanın daha güzel bir değişiklik olabileceğini düşündü. Yataktan fırladığı gibi üzerini değiştirdi. Bu defa eline aldığı ilk kıyafetleri değil, özenerek seçtiklerini geçirmişti üzerine. Aynaya baktığında gözlerindeki umudu görebiliyordu şimdi. Umut etmeyi bilmeli insan, çünkü umut etmeyi başarabildikçe yaşayabilirdi. Evden çıkacağı sırada evinin dağınıklığına baktı, içine pek sinmese de toplamaya üşenip ertelemenin daha iyi bir fikir olacağını düşündü. Elini cebine attığında fotoğrafı yanına almadığını anımsadı. En doğrusu buydu, belki de ondan yavaş yavaş uzaklaşmak, onu hatırlamamak daha iyi gelebilirdi Kenan'a. Binadan çoktan çıkmıştı. Bir an geri dönüp yanına almak istese de, ilk dakikadan Türkan'a yenilmemesi gerektiği geldi aklına, yeni açtığı bu sayfayı kendi umutlarıyla doldurup, kendi yarattığı kahramanlarla yazacaktı. Elleri cebinde Alsancak Mahallesi'nin 1449. sokağında önüne çıkan taşlara vurarak yürüyordu. Aslında her şey umduğundan daha güzel bir şekilde ilerliyordu. Buranın tadını çıkarmaya başlamak için hiç de geç kalmış sayılmazdı. Dudaklarına yerleştirdiği tebessümü bir an olsun bozmadan yürüdü. Sahil tarafındaki mekânlardan birini gözüne kestirdi. Ufak da olsa, kahvaltı etmek için güzel bir mekân sayılabilirdi. İçeriye adım attığında bir süre göz gezdirdi, sonra en köşedeki masalardan birine attı kendisini, zaten toplasan yedi sekiz

masa bulunuyordu. Çoğu doluydu, geriye kalan masalardan birini seçmek zorunda kalmıştı. Nihayetinde oturduktan sonra önünde duran menüyü açıp damağına uygun şeyler aramaya başladı. Sağ elini havaya kaldırıp, çalışanlardan birini çağırdı, kavurmalı omletini söyledi, sonra paketinden bir sigara çıkartıp, yemek gelene kadar oyalanmanın yollarını aradı. Mekânda oturanlara göz attı, onlara baktığını belli etmeden. Kimisi sabahçı, kimileri kendisi gibi sabahın ilk ışıklarında buraya gelmiş, bu güzel havanın tadını çıkarmakla meşguldü, kimisi daha uyanamamış bir halde kendine gelmeye çalışıyordu. Sigarasını söndürdükten beş dakika sonra garsonun siparişlerini kendisine doğru getirdiğini gördü. Önündeki sigarayı ve telefonu kenara çekip yer açtı, garson omleti masaya bıraktıktan sonra mekâna yeni gelen müşterilerin siparişini almak için uzaklaştı. Kenan çatalını tam omlete batırıp ağzına götüreceği sırada, arka masada oturan üç kişilik gruptan birinin "Türkan!" dediğini duydu. Omleti ağzına atamadan çatalını usulca indirdi, dudaklarındaki tebessümün kaybolması için onun ismini duymak bile yetiyordu. Şimdi ne yiyecek iştahı kalmıştı, ne de hevesi, arkasına dönüp bakmaya bile cesareti yoktu. İsteksiz de olsa kahvaltısını yemeye başladı. Sonuçta bunda büyütecek bir şey olmadığını düşündü. Aradan biraz vakit geçtikten sonra masadakilerin kalktığını hissetti ve tam kapıdan çıkacakları sırada kafasını arkaya çevirip gözden kaybolana kadar izledi. Kırılmaya yüz tutan umudunu ayakta tutmaya çalıştı. Tam paketten sigara çıkaracakken hesabı isteyip biraz dolaşmanın daha iyi olacağı kanısına vardı. Mekândan ayrıldıktan sonra nereye gideceği hakkında fikri olmadığı için, kafasının estiği herhangi bir yere yöneldi, artık başını eğerek değil, olabildiğince dik ve kararlı yürüyordu. Bunu başarmanın verdiği duygu daha inançlı, daha güçlü olduğunu hissettirmişti. Attığı her adımdan emin, vereceği her kararın da doğruluğundan şüphe etmiyordu artık. Türkan ismini duyduğunda içini saran hüzünden yavaşça sıyrıldığını yürüdükçe hissedebiliyor, bu durumu pek de kafasına takmamaya çalışıyordu. Bu gün o kadar insanla göz göze gelmişti ki, kimisinin hoşnut bakışları

karşısında, ilk defa Türkan'ı aldatıyormuş hissine kapılmamıştı. Onu en yoğun düşündüğü an gecelerdi. Ona da bir çare bulacaktı elbet, zor da olsa bunu da başarmak zorundaydı. Geceler, âşıkların geçirebileceği en zor sınavlardan biriydi ve kimileri kayboluşunu izlerken, kimileri de karanlığın derinliğinden uzattığı elinin biri tarafından tutularak kurtarılmasını beklerdi. Güneşten kurtulmak için gölge bir yer aramaya başladı. Sonunda rahatça nefes alabileceği bir yer bulup, sıcaktan terleyen bedenini serinliğe kavuşturdu. Dudaklarındaki sigarayla, kendini mavinin o eşsiz ihtişamına kaptırmıştı. Gözlerini en uzaklardaki gemilere dikip, onların hareketlerini izlemeye başladı. Sanki birazdan o gemilerden biri kıyıya yaklaşacakmış gibi hissetti, sanki Türkan onlardan birinin içindeymiş gibiydi. Tam daha derin düşüncelere kendisini kaptıracaktı ki, birinin kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Zayıf, orta boylu, gözlerinin yeşilliği beş metreden bile anlaşılabilen, omuzlarına kadar inen düz saçlarıyla Kenan'a doğru atıyordu adımlarını. Ne diyeceğini, hangi amaçla geldiğini düşünmeye çalışsa da, hiç fikir yürütemiyordu. Yaklaşıyordu işte ve attığı her adımda suratının güzelliği daha çok belirginleşiyordu. Sıcakkanlı bir tavır ve gamzelerini ortaya çıkaran bir tebessümle yanına geldi.

— Merhaba, ya rahatsız ediyorum belki, ama merakıma engel olamadığım için yanınıza geldim.

Dedi. Kenan elindeki sigarayı söndürdü ve sağ elini cebine sokarak:

— Tabi buyurun, neydi merak ettiğiniz şey?

Dedi, gayet soğukkanlı bir tavırla. Kız hemen konuya girmek istercesine:

— Ya siz 1449. sokaktaki Derin Apartmanında oturuyorsunuz değil mi?

Kenan ellerini cebinden çıkardı, yüzündeki şaşkınlığı belli etmemeye

çalışarak:

— Evet de, siz bunu nereden biliyorsunuz?

Demekle yetinebildi sadece, kızın yüzündeki tebessüm yerini koskoca bir gülümsemeye bırakmıştı.

— Çünkü ben de o binada oturuyorum. Yeni birinin taşınacağı söyleniyordu. Dün ben marketten çıkarken, siz de binaya giriyordunuz. Ama yüzünüzü tam görememiştim, o yüzden emin olmak için gelip sorayım dedim.

— Evet buradayım. Alışmaya çalışıyorum işte, buralara ısınmaya uğraşıyorum.

Kız arkasındaki Cafeyi gösterip, Kenan'ın beklemediği bir teklifte bulundu.

— İstersen gelebilirsin, hem arkadaşlarımla tanışmış olursun.

— Yok, hayır, başka bir sefere belki…

— Peki, ısrar etmiyorum, bu arada Mehtap ben, memnun oldum.

— Kenan ben de…

Mehtap yanından ayrıldıktan sonra, ellerini tekrar cebine sokup sahil boyunca yürümeye devam etti. Cebinde duran telefonu eline alıp, bir şeylerle oyalanmaya başladı. O sırada yanından geçen birini fark etti. Tüm bedenini saran bu koku da neyin nesiydi böyle şimdi, bu koku… Bu parfüm… Evet, tam da düşündüğü şeydi. Türkan'ın kokusuydu bu, başını telefondan kaldırıp gözünün ucuyla önünde yürüyen kıza baktı. Saçları, yürüyüşü aynı Türkan'ı andırmıştı ve yüzünü görmeden içindeki sesleri susturamayacak gibiydi. Kenan adımlarını hızlandırırken, yüzünü görmek için fırsat kolluyordu. Kızın

girdiği her caddeye, her sokağa girmişti. Hem de sadece içindeki ufacık bir umut uğruna yapmıştı bunu, kıza yaklaştıkça kalp atışlarının hızlandığını, içini saran korku ve heyecan karışımı bir duygunun tüm bedenini ele geçirdiğini hissetti. Belki de imkânsız olabilecek bir şeyin kovalamacasıydı bu, ama bütün ihtimalleri hesaba katarak yapmıştı bunu. Kız adımlarını yavaşlatıp durduğunda, Kenan fark edemeyeceği bir yerde bekleyip ne yapacağını izlemeye başladı. Kızın elindeki telefonu kulağına götürüp biriyle konuştuğunu, tam telefonu kapattığı sırada yan binadan çıkan bir çocuğun kıza doğru yaklaştığını gördü. Kız arkasını dönüp çocuğa sarıldığında, ancak anlayabildi onun Türkan olmadığını, "bu kadar mı benzerlik olur" diye geçirdi aklından ve derin bir ohh çekip içindeki sesi susturmayı başardı. Başka bir macera istemiyorum deyip, eve gitme vaktinin geldiğini düşünerek yürümeye başladı. İlk gün için hiç de fena değildi. En azından o durgun, buruk, yaşama sevinci elinden alınmış adamdan eser yoktu. Evinin bulunduğu sokağa girerken telefonu çaldı. Buraya geldiğinden beri bütün arkadaşları tarafından aranmıştı, hiçbirine cevap vermeyip, hepsini karşılıksız bırakmıştı. Yine bir arkadaşının aradığını düşündüğünden önemsemedi. Israrlı bir şekilde çalmaya devam edince, dayanamayıp telefonu cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Numara kayıtlı değildi, ama bu numarayı aklına o kadar kazımıştı ki, tanımaması imkânsızdı. Olduğu yere çakılı kaldı. Kapanmaya yüz tutan gözlerini açtı. Yutkunmakta zorlanıyordu. İçini tarif edemediği bir heyecan kapladı. Arayan Türkan'dı. Ne yapacağını bilemeyerek korka korka telefonu açıp kulağına götürdü. ''Efendim..." dedi titrek bir sesle. Sesini duymayalı o kadar zaman olmuştu ki, o kadar hasretti ki ona ait bir iki kelime duymaya. Ama nereden bilebilirdi ki Türkan'ın hayatına birini davet ettiğini, başka bir hikâyenin kahramanı olduğunu, bir zamanlar beraber yürüdükleri yolda şimdi başka birinin ellerini tutup ısıttığını, bunları söylemek için aradığını nereden bilebilirdi. Etrafını saran binalar üzerine üzerine geliyordu, nefes almakta bile zorlanıyordu. Tek bir kelime dahi etmeden kapattı telefonu, tutunacak bir yer arayarak

etrafına bakındı, sonra kendisini köşe başındaki kaldırımın üzerine zor attı. Yolunu kaybetmiş bir çocuk gibi ne yapacağını, nerelere gideceğini bilemedi. Defalarca bunun bir kâbus olmasını diledi, o telefonun hiç çalmadığını, Türkan'ın bunları kendisine söylememiş olmasını diledi. Onun ismini dahi başka bir isimle aynı cümlede kuramazken, şimdi başka bir bedene izler bıraktığına nasıl inanabilirdi ki. Bu kadar mı basitti yani, bu kadar mıydı yaşanan onca anının hatırı, bir insan kalpten bu kadar çabuk mu silinirdi, bu muydu aşkın adaletsizliği… Zor da olsa oturduğu kaldırımdan kalkarak yürümeye başladı. Başka şeyler düşünmeye çalıştıkça, aklına hep beş dakika önce Türkan'la yaptığı telefon konuşması geliyordu. Böyle bir şeyin olabildiğine hala inanamıyordu, ama ne kadar inkâr etse de, kendisine söylediği her kelime sanki beyninde tekrar tekrar yankılanıyor gibiydi. Türkan'a karşı ilk defa nefret duygusu üstün gelmiş, bütün duyguları alt üst olmuştu. Sanki uykudan yeni uyanmış birinin sersemliği vardı suratında, ne eve gitmek istiyordu, ne de oyalanacak bir şeyler yapmak... İstediği tek şey kendini derin mavi sulara atıp dalgaların kendisini sürüklemesiydi. Nereye götürdüğü mühim değildi. Bu sürüklenişin sonu olsun istemiyordu nasıl olsa, Türkan'ın yarattığı bu enkazın altından nasıl kurtulabilirdi bilmiyordu. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Hava kararmaya başlamıştı. Sanki Kenan'ı bu karanlığın içine çağırıyor gibiydi. Evinin yakınlarındaydı, yaklaşık beş altı dakika sonra evinin önüne gelmiş olurdu. Uzun zamandır içki içiyordu, ama buraya geldiğinden beri ağzına sürmemişti. Eve girmeden önce hemen yan tarafta duran markete girip bir şeyler almak istedi. Market dediğime aldanmayın, sadece tabelası marketmiş havası veriyordu. İçine girdiğinde anlayabiliyordu insan köhne bir yer olduğunu, hatta bakkalın bile yanında lüks kaldığını. Sahibi Nihat abi kırk beş- elli yaşlarında, uzun boylu, sakalları siyahla karışık beyaz, bıyıkları sigara içmekten sararmış, rakısını bir dakika olsun masasının altından eksik etmeyen birisiydi. Kenan, selamını verdikten sonra raftan üstü tozlanmış rakı şişesini alıp masaya koydu. Tek bir kelime dahi etmeden parasını ödeyip

hızlıca çıktı merdivenlerden. Tam kapıyı açmaya çalışırken, yan komşusunun kapısının açıldığını fark etti. Arkasına döndüğünde Mehtap'la karşılaştı. Kenan kimseyle konuşmak istemediği için, sadece sahte bir gülümseme atarak, muhabbete girmeden kapıyı Mehtap'ın yüzüne kapatıp içeri girdi. Mehtap, neden böyle davrandığına bir anlam verememiş de olsa, pek de aldırmış etmiyordu. Kenan, elindeki poşeti salondaki uzun tahta masanın üzerine koydu, sonra kendisini boğan kıyafetleri çıkartıp koltuğun üzerine bıraktı. Hayalini bile kuramadığı şeylerin birer birer gerçekleşmesinin verdiği dramla karşı karşıyaydı şimdi. Yine yalnız kalmıştı. Yine tek bir sesin, tek bir yaşama belirtisinin olmadığı bu derinlikte yalnız başınaydı. Diğer gecelerden tek bir farkı vardı bu gecenin, ne yapacağını biliyordu bu defa, sonuna kadar içip, önce bedenini sonra kalbini uyuşturmak niyetindeydi. Evet, unutamayacaktı belki, belki yaralarına bir yenisini daha ekleyecekti, ama bir anlık bile olsa Türkan'ın varlığına lanet edip, içindekileri serbest bırakabileceğini düşündü. Meze bakımından oldukça zayıf bir masa kurmuştu. Bir tabak beyaz peyniri ve ruha işleyen en muazzam şarkılarla beraber vazgeçemediği rakısı, Kenan için yeterli sayılırdı. Koltuğa oturup sırtını geriye doğru yasladı önce, kendi kendisine bir şeyler düşünmeye, artık her şeyin çok daha farklı bir hal aldığını, kadınım dediği insanın kendini başka birinin kelimelerine tutsak ettiğinin farkına vardı. Elbette biliyordu, zamanı geldiğinde başkalarıyla kendisinin olmadığı, bilmediği yollarda yürüyeceğini, ama bu kadar erken beklemiyordu, hiç ummadığı, hiç beklemediği bir anda almıştı bunun haberini. Artık yalnızlığın tadını damaklarında daha şiddetli hissediyordu ve her şeye rağmen dilediği tek şey, Türkan'ın çizdiği yolda, bu yeni serüveninde mutlu olmasıydı. Sırtını koltuktan ayırıp, masada duran rakıyı açtı. Bardağa bir iki tane buz attıktan sonra, rakısını yavaşça koydu. Yarısından fazlasını doldurmuştu, buzdolabından çıkardığı soğuk suyu da karıştırdıktan sonra, bu kasvetli gecenin ilk saatleri başlamış bulunuyordu. Bardak birbiri ardına boşalıp dolarken iyiden iyiye nesneleri seçememeye, sanki karşısında biri varmış gibi

00:00'DAN SONRA

Burak Öndüç

☆☆☆

Bu kitap sen oku diye yazılmadı desem de, her kelimesinin seni anlattığı gerçeğini değiştiremedi kadın…

***

Bu kitap gelecek olan sohbaharın habercisi sustuklarımın tercümesi oldu. İçinizdeki bin asırlık hüzne ortak olmak için yazıldı her kelimesi.

Bir hayalin peşinden gitmeli insan. Önüne çıkacak olan engellere aldırmadan atmalı her adımını. Vazgeçmek kaybetmek demekti. Siz kazanan taraf olun. Bırakın kaybetmek güçsüzlerin işi olsun.

Bu yola çıkmadan önce kararsızdım. Ama asla korkularımın esiri olmadım. Yılmadım. Aksine her geçen gün biraz daha inandım kendime ve sonunda kazandım. Bu kitap bir hayalin eseri oldu. Ve bu yola çıkarken desteğini bir gün olsun eksik etmeyen aileme, beni yalnız bırakmayan, hocam, değerli büyüğüm Safiye Yılmaz'a, dostum Semih Aşcı'ya ve bütün kıymetli arkadaşlarıma sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Aşk'a saygısı olan insanlara…

@ tilkikitap
TilkiKitap
@ TilkiKitap

www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-81-4

00:00'DAN SONRA
Burak Öndüç